

Å se med virkelighetens briller

Hedvig Montgomery
psykolog

For meg er det fundamentalt at enhver som møter meg som profesjonell, kjenner seg ivaretatt og ikke dømt.*

Budskapet i mitt innlegg Eksponeringens pris var at en ny tid med mulighet for eksponering av enkeltmennesker gjennom sosiale og redigerte medier, fører til en sårbarhet. Historier blir fastlåst og til tider også brukt av andre, og fører ikke til den psykologiske vekst vi vet at et menneske trenger selv om intensjonen er god, både hos den som deler og den som eventuelt formidler. Dette er det viktig å være klar over, både i terapirommet og i det offentlige rom.

Jeg oppfatter at Reidar Schei Jessen leser meg med helt andre briller – og vurderer mitt innlegg ut fra sitt politiske syn. Jessen mener (åpenbart) at alle psykologer skal være offentlig ansatte, i kraft av vår utdanning. For meg er det ren politikk som bør diskuteres som det – uten forkledning. Jeg ser dog ingen grunn til å gå inn i denne debatten, og har heller aldri tidligere gjort det.

Jeg forholder meg til virkeligheten slik den er, ikke slik Jessen skulle ønske at den var

Jeg forholder meg til virkeligheten slik den er, ikke slik Jessen skulle ønske at den var.

Det er dog ett poeng jeg vil påpeke: å bruke vanlige menneskers mer eller mindre sanne historie, enten i dokumentarer, egen markedsføring, litteratur, nyhetsreportasjer eller i reality-produksjoner, er vår tids kulturelle grep. Jeg tror vi som hjelpere har nytte av å kjenne så mange av disse arenaene som mulig fra innsiden. Vi må være forsiktige med å dømme fra vår profesjons ståsted, og dermed også fordømme mange menneskers liv og valg. Vi kan like eller ikke like våre klienters bruk av TV og sosiale medier, men vi må også gjøre oss tilgjengelige for å forstå deres valg. Skal du møte klienter i dag og være en del av et hjelpeapparat, må du forstå hva det store flertallet av mennesker ser på, blir grepet av og drømmer om.

Som psykolog har jeg forsøkt å hjelpe mennesker som deltar i reality, dokumentar og fiksjon, mennesker som har begått omsorgssvikt mot sine barn, mennesker som har vært utsatt for omsorgssvikt, mennesker som har brukt illegale rusmidler, mennesker som har begått alvorlig kriminalitet og mennesker som jobber for private selskaper. Og enda flere som ikke har gjort noen av delene. Det er min erfaring at hva jeg er med og legitimerer og ikke-legitimerer gjennom mitt virke som psykolog, er kompliserte vurderinger fra klient til klient. Vår faglighet baserer seg på at vi har inngående kjennskap og konkret grunnlag for vår vurdering.

For meg er det fundamentalt at enhver som møter meg som profesjonell, kjenner seg ivaretatt og ikke dømt, hverken for det de oppsøker meg for eller de valg de tar i livet.

* Dette innlegget er et tilsvarende svar til Reidar Schei Jessens innlegg Snever psykologetik.